

Jane Harper

De overlevenden

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Ze had – bijna – een van de Overlevenden kunnen zijn. Zoals ze daar stond, afgetekend tegen het zwakke licht, met haar rug naar hem toe gekeerd en met het zoute water dat aan haar voeten kabbelde. Toen bewoog ze. Ze verplaatste alleen maar haar gewicht van de ene naar de andere voet en ademde even diep in en uit, maar het was genoeg om de illusie te verbreken voordat die volledig gevormd was.

Ze keek nog steeds de andere kant op, gefocust op iets wat hij in het donker niet kon onderscheiden. Ergens brak er een golf en de zee kwam op, fris en koud tegen zijn benen terwijl het wit schuimde rond haar blote kuiten. Hij zag hoe ze met haar vrije hand de zoom van haar rok tot boven haar knieën optrok. Er hing een fijne mist in de lucht en haar T-shirt plakte aan haar rug en haar middel.

De zee kwam weer op, en deze keer trok de onderstroom zo sterk dat hij een stap naar haar toe deed. Ze merkte het niet. Haar gezicht was omlaaggericht, en de zilveren ketting om haar hals glinsterde tegen haar sleutelbeen toen ze vooroverboog om iets in het water te bekijken. Ze liet de zoom van haar rok los toen het water zich weer terugtrok, en bracht een hand omhoog om haar paardenstaart die over haar schouder was gevallen opzij te vegen. Hij was zwaar van de zeenevel. Eén strengetje haar was in haar mondhoek blijven haken en ze veegde het weg, waarbij haar vingertoppen over haar lippen streken. Hij voelde hoe de spieren in zijn borst en schouders zich aanspanden.

Als je het ooit gaat doen...

De gedachte fluisterde onder het geruis van een golf. De onderstroom trok weer. Heel even verzette hij zich ertegen, en toen deed hij nog een stap.

Nu hoorde ze hem wel, of in elk geval voelde ze hem. Een of andere verstoring in het natuurlijke ritme om haar heen.

Als je het ooit gaat doen...

Ze keek op. Hij zoog een teug met zout verzadigde lucht naar binnen.

Doe het dan nu.

1

Kieran hoopte dat het verdoofde gevoel snel zou intreden. De bijtende kou van de oceaan werd meestal langzamerhand milder, maar terwijl de minuten wegtikten, had hij het nog steeds koud. Hij zette zich schrap toen er weer een golf tegen zijn huid brak.

Het water was niet eens zo koud, zei hij tegen zichzelf. Niet nu de zomer op zijn einde liep en de middagzon haar best deed om de ergste pijn weg te nemen. Absoluut kippenvel, en geen onderkoeling. Kieran wist dat hij zelf water dat nog veel kouder was dan dit, als ‘aangenaam’ had beschreven. Maar altijd alleen hier in Tasmanië, waar de temperatuur van de zee rond het eilandstaatje relatief warm was ten opzichte van de temperatuur van de lucht.

Sydney – de stem in Kierans hoofd klonk verdacht veel als die van zijn broer – *heeft een slappeling van je gemaakt.*

Misschien. Maar het échte probleem was dat hij, in plaats van het blauw te doorklieven terwijl zijn adem zijn borst liet opzwellen en het water langs zijn oren ruiste, en er niets dan honderden kilometers deinende zee te zien was die hem van de dichtstbijzijnde landmassa scheidde, volkomen stilstond, tot aan zijn middel in zee, drie meter van het strand.

Zijn dochttertje lag bedwelmd van de melk tegen zijn blote borstkas, veilig opgeborgen in een droge handdoek, en een piepkleine zonnehoed beschermde haar ogen terwijl ze zo lag te doezelen. Audrey begon zwaar te worden nu ze drie maanden was. Hij verplaatste haar gewicht, de lichte pijn in zijn

schouders en de kou tegen zijn benen negerend, keek naar de horizon en liet haar lekker doorslapen.

Audrey was niet de enige die uitgeteld was. Op het strand kon Kieran zijn vriendin languit op haar rug zien liggen, volledig gekleed, met een arm over haar ogen geslagen en met slappe mond. Mia had haar hoofd op een opgerolde handdoek gelegd, en haar lange, donkere haar lag uitgewaaierd op het zand. Ze kon tegenwoordig overal slapen, net als hij.

Er was bijna niemand anders in de buurt. Een tienerstelletje dat hij niet had herkend was eerder voorbijgeslenterd, hand in hand en op blote voeten, en verderop op het strand was een jonge vrouw al sinds ze waren aangekomen langs de kustlijn aan het strandjuten. Op het hoogtepunt van de zomer waren er twee keer zoveel vakantiegangers als de negenhonderd inwoners van Evelyn Bay, maar nu waren ze grotendeels vertrokken, omdat hun echte leven hen naar het vasteland en nog verder weg terugriep.

‘Hé!’

Kieran draaide zich om toen hij een bekende stem hoorde. De man dook op uit een van de zijpaadjes die een rij verweerde strandhuisjes met het zand verbond. Hij grijnsde terwijl hij een gehavende rugzak hoger op zijn schouder hees. Bij zijn voeten liep een grote hond van een onbestemd ras, die door zijn afmetingen en warrige goudbruine haar verontrustend veel op zijn baasje leek.

Kieran waadde het water uit en begroette Ash McDonald op het zand. Hij draaide zich zo dat Ash de baby op zijn borst kon zien.

‘Sodeju.’ Ash trok met een eeltige vinger een hoekje van de handdoek opzij en bracht zijn ongeschoren gezicht dichterbij om naar Audrey te kijken.

‘Nou, ze is te knap om van jou te zijn, *mate*, maar evengoed gefeliciteerd.’ Hij kwam overeind en knipoogde naar Mia, die

nu wakker was geworden, was opgestaan en het zand van haar rok veegde terwijl ze naar hen toe liep. ‘Geintje. Ze is prachtig.’

‘Dank je wel, Ash.’ Mia onderdrukte een gaap terwijl hij haar op de wang kustte, en ze bukte zich om zijn hond te aaien. ‘Hallo, Shifty.’

Ash knikte naar Kierans natte short. ‘Hoe is het water?’

‘Best aangenaam.’

‘Probeer je die goeie ouwe tijd te doen herleven?’

Kieran glimlachte. ‘Ik zou liever zwemmen.’

Kieran was de tel kwijtgeraakt hoeveel uren hij en Ash als tieners tot aan hun middel in de oceaan hadden gestaan om bij te komen op de dag na een Australian-footballwedstrijd, wachtend tot het ijskoude water zijn vermeende magie uitoefende. Heel veel in elk geval.

Ash was een zomergast geweest die jarenlang zo nu en dan rond Evelyn Bay zwierf, maar toen hij vijftien was en door de scheiding van zijn ouders zijn moeder weer naar haar geboorteplaats werd gedreven, werd hij een vaste gast.

Kieran had niet veel over hem geweten, behalve dan dat hij uit een mijnwerkersstadje in het westen van de deelstaat kwam, zo gehard dat hun plaatselijke footballteam op gravel speelde, niet op gras. Met die kennis had Kieran waarschijnlijk niet zo verrast hoeven zijn toen de nieuwe jongen bij de training kwam aanzetten en Kieran voor het eerst in zijn leven niet vanzelfsprekend de beste was bij de snelheidstraining, zijn eerste plaats op de ranglijst van meest scorende speler gevaar liep en de manoeuvres op het veld die jarenlang ongemoeid waren geweest nu agressief werden bestreden. Hij had een paar weken verdaan met flink pissig zijn en was vervolgens nog harder gaan trainen in de sportschool en op de atletiekbaan. En daarna was hij weer pissig geworden toen hij Ash daar tegen het lijf liep omdat die exact hetzelfde deed.

Het was halverwege het seizoen toen Kieran een keer laat op de dag naar het strand was gekomen en de zee in was gegaan, waar hij toevallig vlak naast Ash bleek te staan. Omdat hij niet degene wilde zijn die opzijstapte, had Kieran zijn armen over elkaar geslagen en stug naar de zee gestaard. Ze waren de hele sessie zwijgend naast elkaar blijven staan. Ergens onzichtbaar naar het noorden lag het vasteland van Australië, ver weg in het zuiden Antarctica. Voor hen was er niets, helemaal tot aan de horizon.

‘Ik heb deze maand meer persoonlijke records gevestigd dan in het hele afgelopen jaar bij mijn oude club.’

Kieran was verrast geweest door Ash’ stem. Hij had een blik op de andere jongen geworpen, die soms een beetje sterker of een seconde sneller was of een fractie van een seconde sneller reageerde, en soms ook niet. Ash bleef naar het water turen terwijl hij weer sprak.

‘Dat was eigenlijk wel fijn.’

En verdomme, had Kieran met een mengeling van irritatie en toenemende waardering beseft, de jongen had gelijk. Het was ook fijn geweest. Kieran was nog nooit zo goed geweest als wanneer hij deze eikel achternazat. De coach had geroepen dat het tijd was en Kieran had gekeken hoe Ash aanstalten maakte weer naar het strand te waden. Hij had zijn mond opengedaan.

‘Hé, wacht even.’

Dat had Ash gedaan. En vanaf dat moment was het in feite bekeken.

Ze speelden allebei niet meer zo vaak football, maar bijna vijftien jaar later was Kieran minstens zo fit als hij toen was, en omdat hij sportfysiotherapeut was geworden, was het nu zijn beurt om mensen aan te moedigen om in ijskoud zout water te gaan staan. Ash leek ook nog ongeveer hetzelfde, dacht Kieran. Zijn hoveniersbedrijf had hem een verweerde, gezonde uitstraling gegeven die te danken was aan het rond-

smijten van zakken aarde en het worstelen met gevelde bomen.

‘Wanneer ben je teruggekomen?’ Ash zette zijn rugzak op het zand en Kieran hoorde het doffe gerammel van tuingereedschap erin.

‘Een paar uur geleden.’

Kieran en Mia waren slechts zo lang als beleefd was in het huis van zijn ouders gebleven voordat ze zich excuseerden om naar buiten te gaan voor wat frisse lucht. Vanaf de plek waar hij stond, kon hij hun veranda aan de achterkant nog zien. Slechts een withouten hek scheidde hun erf van het strand. Kieran bedacht dat hij straks weer naar binnen moest gaan en voelde zich een beetje claustrofobisch.

‘Hoe gaat het met je vader?’ vroeg Ash. ‘Ik ben hem al een paar weken niet tegengekomen.’

‘Niet zo best.’ Kieran vroeg zich af of hij het moest uitleggen, maar nee, Ash was natuurlijk al aan het knikken. In een plaatsje als Evelyn Bay wisten mensen van elkaars wel en wee. Waarschijnlijk nog beter dan Kieran zelf. De vorige keer dat hij zijn vader in levenden lijve had gezien was meer dan anderhalf jaar geleden, toen Brian voor het laatst gezond genoeg was geweest om naar Sydney te vliegen. Zelfs toen al was Brian voortdurend in de war geweest, en Kierans moeder Verity was het grootste gedeelte van hun verblijf geduldig bezig geweest dingen aan hem uit te leggen. Toen Audrey drie maanden geleden geboren werd, was Verity in haar eentje gekomen om haar eerste kleinkind te begroeten.

Ondanks dat onheilspellende voorteken was Kieran evengoed geschokt geweest toen ze eerder die dag waren aangekomen en werden begroet door de lege huls die ooit Brian Elliott was geweest. Kieran wist oprecht niet zeker of zijn vader snel achteruit was gegaan of dat hij zelf in volstrekte ontkenning had verkeerd. Hoe het ook zij, op nog maar zesenzestigjarige leeftijd had de dementie hem nu in een wurg-

greep. Zelfs de artsen vonden dat Brian heel veel pech had.

‘Wanneer gaan ze verhuizen?’ Ash keek even naar het huis van Kierans ouders.

‘Over een paar weken.’ Het verzorgingstehuis in Hobart was er klaar voor en verwachtte hem. ‘We dachten dat mijn moeder waarschijnlijk wel wat hulp kon gebruiken om dingen op te ruimen.’

‘En wat gaat zij dan doen? Zij gaat daar toch niet ook wonen?’

‘Nee.’ Kieran haalde zich Verity voor de geest, die met haar vierenzestig jaar gemakkelijk kon doorgaan voor tien jaar jonger en nog bijna elke dag hardliep of fietste. ‘Ze heeft een tweekamerappartement gevonden in de buurt van het verzorgingstehuis.’

‘Aha. Dat...’ Ash liet zijn tong over zijn tanden gaan terwijl hij op zoek ging naar de juiste woorden. ‘... komt goed uit.’

‘Ja.’ Dat hoopte Kieran oprecht, want hij had sterk het vermoeden dat Verity het vreselijk zou vinden.

Ash dacht heel even na. ‘Luister, zeg tegen Verity dat ze het me laat weten wanneer het huis op de markt komt. Dan maak ik de tuin netjes voor haar. Voor niks, uiteraard.’

‘Echt? Dank je wel, mate.’

‘Geen punt. Het is een klotesituatie.’

Het was ook klote. Dat had Kieran best geweten. Hij had eerder naar huis moeten komen.

‘Hoe lang is het geleden sinds de vorige keer dat je terug was?’ vroeg Ash, alsof hij zijn gedachten kon lezen.

‘Twee jaar?’

‘Wel langer, denk ik,’ zei Ash, op hetzelfde moment dat Mia haar hoofd schudde.

‘Al bijna drie,’ zei ze, terwijl ze zich naar Ash toe keerde. ‘Hoe gaat het met Olivia? Ik heb haar ge-e-maïld om te zeggen dat we deze week hier zouden zijn.’

‘Ja, goed. Ze wil absoluut een keertje bijpraten.’ Ash pakte

zijn telefoon. ‘Weet je wat, ik kijk even of ze er nu is, haar huis is daar verderop. Fisherman’s Cottage.’ Hij knikte naar het rijtje strandhuisjes waarvan de achterkant naar het strand was gekeerd.

‘O ja?’ Kieran kon zich een beeld vormen van de lage bungalow met de houten buitenbekleding, ongeveer tien huizen van het huis van zijn ouders. ‘Cottage’ was een veel te poëtische naam ervoor. Net als vrijwel elk ander huis in het dorp – zelfs een aantal van de nieuwere huizen – was het typisch jarenzestigarchitectuur. ‘Hoe lang huurt ze dat huis al?’

‘Anderhalf jaar of zo. Sinds ze hiernaartoe is terugverhuisd in elk geval.’

Terwijl Ash zijn vriendin belde, probeerde Kieran zich een beeld te vormen van hoe Olivia Birch eruit zou zien als dertigjarige. Hij had haar niet echt meer gezien sinds – hij probeerde het uit te rekenen – in elk geval jaren, dus was het beeld in zijn hoofd stevig verankerd op achttien. Toen had ze door haar lengte en houding een soort elegantie gehad die volwassenen omschreven als ‘statig’ en die jongens omschreven als ‘sexy’. Ze was regelmatig op het strand te zien geweest, met haar bruine krullende haar in een hoge paardenstaart, die ze ongeduldig opzijveegde terwijl ze haar wetsuit verder dichttriste. Ze was uiteraard nog steeds lang en waarschijnlijk nog steeds beeldschoon. Meisjes die werden geboren met het uiterlijk van Olivia behielden dat meestal.

Ash hield zijn telefoon tegen zijn oor, hing toen op en fronsde een beetje naar het scherm. Hij hief zijn hoofd op en tot Kierans verbazing riep hij over het strand.

‘Hé! Bronte!’

De jonge vrouw was opgehouden met strandjutten en zat nu gehurkt aan de rand van de branding, waar ze een camera op iets in het zand richtte. Ze keek op toen Ash haar riep en kwam overeind, met haar rok wapperend in de zeebries.

‘Livs huisgenoot,’ zei Ash tegen Kieran en Mia, waarna hij naar het huis wees en nog een keer zijn stem verhief. ‘Is Olivia thuis?’

De jonge vrouw – Bronte, zo begreep Kieran – schudde haar hoofd, een overdreven gebaar, vanwege de afstand. *Nee*. Ze zagen het woord meer dan ze het hoorden, want haar stem werd meevoerd door de wind.

Ash legde een hand om zijn mond. ‘Waar is ze?’

Ze haalde haar schouders op. *Weet ik niet*.

‘Aha. Tja.’ Ash richtte zich weer op zijn telefoon en fronste. ‘Ik weet het niet. Maar weet je, ze moet vanavond werken, dus laten we met z’n allen wat gaan drinken. Dan kan ze jullie daar begroeten.’

‘Werkt Liv nog steeds bij de Surf and Turf?’ Mia probeerde haar verbazing te verbergen, maar dat lukte niet.

‘Ja,’ zei Ash. ‘Voorlopig in elk geval. Dus, hoe laat vanavond? Uurtje of acht?’

‘Ik weet het niet, mate.’ Kieran wees naar Audrey in de handdoek, die nu wakker werd onder haar zonnehoedje. ‘We hebben de baby, dus...’

‘Daar heb je toch oma’s voor?’ Ash was al een berichtje aan het typen. ‘Ik laat Liv weten dat we komen. Neem Sean ook mee.’

Kieran en Mia wisselden een blik uit waarmee ze een volledig stilzwijgend gesprek voerden, dat eindigde in een nauwelijks waarneembaar knikje van allebei. Ze zouden allebei gaan.

‘Oké.’ Toen hij het berichtje had verzonden, pakte Ash zijn rugzak op en zwaaide hem over zijn schouder. ‘Ik moest maar weer eens aan het werk. Ik zie jullie later.’ Hij boog zich naar Audrey toe. ‘Maar jou niet, kleintje. Jij gaat wat qualitytime met oma doorbrengen.’

Audrey draaide haar hoofdje om naar hem te kijken. De wind kreeg vat op de rand van haar hoedje en rukte het af.

Zowel Kieran als Ash greep ernaar, maar het was al halverwege het strand voordat ze in beweging kwamen. Ash zette weer zijn handen aan zijn mond.

‘Bronte!’

De vrouw stond nu tot haar knieën in het water een streng zeewier te bekijken die ze met beide handen vasthield. Haar canvas tas lag veilig op het zand. Ze hief haar hoofd toen hij riep, en de beweging was tegelijk ongeduldig en toegeeflijk.

Wat nu weer?

Ze zag Audreys hoedje de rand van de branding schampen en liet het zeewier vallen. Ze rende achter het hoedje aan, pakte met één hand haar rok vast tot boven haar knieën terwijl ze door het water plonsde, waarbij de witte koppen van de golven om haar benen schuimden. Ze kreeg het bijna te pakken toen de bries het deed opwaaien en het meenam, de zee op en buiten handbereik.

Kieran keek toe hoe Bronte bleef staan toen ze besepte dat het een verloren zaak was. Ze liet haar rok zakken, zodat de zoom tot net boven het water viel, en ze wreef afwezig over haar nek, waar ze haar gordijn van blond haar van haar huid weg tilde, haar hand vol dik warrig haar. Ze keek toe hoe het hoedje wegdroef.

‘Waar wacht je nog op?’ Ash grijnsde. ‘Zwem erheen!’

Ze lachte en riep iets terug wat klonk als: *zwem er zelf maar heen.*

‘Wees niet zo ontzettend egoïstisch, Bronte. Je staat al voor de helft in het water.’

Ze liet haar haar weer zakken en met haar vrije hand stak ze haar middelvinger naar hem op.

Ash lachte en draaide zich om toen zijn telefoon één keer overging in zijn hand. Hij keek ernaar, maar zei niets.

Kieran keek het hoedje na, dat een verontrustend waarheidsgetrouwe imitatie van een persoon deed terwijl het in de branding dobberde.

‘Nou ja.’ Mia stak haar armen uit en nam Audrey over. ‘Ik denk dat het weg is, schat. Sorry.’

Audrey maakte het niet uit, en ze hief eenvoudig een mollig handje op om de halsketting van haar moeder te grijpen. Ze rukte met haar vuistje aan de zilveren ketting terwijl ze allemaal op het strand stonden en keken hoe het hoedje één keer en daarna nog een keer onderging, waarna het werd verzwolgen door de zee.

2

De Surf and Turf zag er nog precies hetzelfde uit als drie jaar geleden. Als tien jaar geleden zelfs. Een hele kant van het uit overlappende planken bestaande gebouw was nog steeds versierd met een reusachtige langoest, helemaal opgebouwd uit door de zon gebleekte schelpen die tegen de muur waren geplakt. Op een geschilderd bord bij de ingang stond: KOM HIER BINNEN VOOR VIS VAN DAARBUITEN, met een golvende pijl die naar de oceaan wees, op een steenworp afstand van het terras.

Kieran en Mia, in dichtgeritste jassen die thuis in Sydney vrijwel nooit reden hadden de kledingkast te verlaten, staken Beach Road over zonder de moeite te nemen naar links of rechts te kijken. De hoofdstraat van Evelyn Bay straalde het spookstadgevoel uit dat Kieran altijd al met het einde van de zomer had geassocieerd. Parkeerplekken die in het hoogseizoen zo gewild waren dat ze onderwerp waren van verkeersruzies, lagen er nu leeg en onbemand bij. Alle winkels, inclusief de kleine supermarkt, waren 's avonds gesloten, en lege etalages gaven aan dat meer dan één zaak zijn deuren permanent voor het laagseizoen had gesloten.

Het scheen niet altijd zo geweest te zijn. Evelyn Bay lag ingeklemd tussen inheems bosgebied en de zee, en toen Kierans ouders zo oud waren als hij nu, was het dorp van de visserij en de houtvesterij afhankelijk geweest. Nu bestuurde de volgende generatie tijdens de zomer bootjes voor dolfinjspotter en scharrelde in de winter een inkomen bij elkaar met zware

arbeid en losse baantjes. Of ze verlieten het dorp helemaal.

In de Surf and Turf was het druk, wat op dat tijdstip en in dat jaargetijde betekende dat er een handjevol mensen verspreid over een stuk of vijf tafels zaten. Niemand besteedde echt aandacht aan Kieran toen ze binnenkwamen. Dat had hij ook niet verwacht – twaalf jaar was lang, en de paar mensen die hartstochtelijk de behoefte hadden gevoeld om tegen hem tekeer te gaan hadden dat over het algemeen al gedaan – maar toch voelde hij zich een beetje opgelucht.

Een paar jongens die Kieran niet herkende, zaten buiten op het terras te drinken, en ze deden net alsof ze het niet koud hadden in hun T-shirts in de schemering. Hij was blij dat Ash binnen al een tafel achterin bleek te hebben veroverd. Ash had een biertje in zijn ene en zijn telefoon in zijn andere hand, en hij legde zijn telefoon op het verweerde tafelblad toen hij hen zag aankomen.

‘Dus Verity heeft zich opgeworpen als oppas? Aardig van haar.’

Kieran knikte. Dat had zijn moeder inderdaad gedaan, zonder morren. Ze had gewoon een paar halfvolle verhuisdozen opzijgezet, waarna ze met haar echtgenoot en kleinkind op de bank was gaan zitten voor een lange avond van weinig woorden en veel afhankelijkheid. Kieran en Mia hadden schuldbewuste blikken uitgewisseld en waren in de gang blijven treuzelen met hun schoenen aantrekken en hun telefoons zoeken, totdat Verity was opgestaan en zelf de buitendeur voor hen had opengedaan, rollend met haar ogen toen ze eindelijk naar buiten en de avondlucht in waren gestapt.

Ash’ telefoon lag op tafel te zoemen en hij keek op het scherm. ‘Sean is onderweg. Hij moest iets repareren aan de boot.’

‘Iets ernstigs?’

‘Waarschijnlijk niet, ik denk dat hij gewoon uitgeput is.’ Ash nam een slokje bier. ‘Zelfs Liv zei...’

‘Wat zei ik?’ Er verscheen een serveerster aan tafel, met een schrijfblokje en een pen in haar handen en in het opvallende uniform van de Surf and Turf, dat bestond uit een oranje T-shirt en een oranje rokje. Ze luisterde niet naar het antwoord van Ash, maar liep om de tafel heen. ‘O mijn god, Mia, hallo.’

Olivia Birch stak haar armen uit naar Mia, die al overeind kwam om haar te begroeten. De twee vrouwen omhelsden elkaar en maakten zich toen van elkaar los om elkaar eens goed te bekijken.

Kierans veronderstelling was juist geweest. Zelfs meer dan tien jaar nadat ze van de middelbare school was gekomen, in opzichtig oranje kleren en terwijl haar dikke krullerige knot haar al begon los te raken zo halverwege haar dienst, was Olivia nog steeds, naar alle objectieve maatstaven, de knapste vrouw in de ruimte.

‘Hoi Kieran,’ zei ze over de schouder van zijn vriendin.

‘G’day, Liv.’

Het leek alsof ze nog iets anders ging zeggen, maar toen liet ze Mia los en sloeg haar schrijfblok open. ‘En, wat willen jullie drinken?’

‘Liv, ontzettend bedankt voor de kleertjes die je hebt gestuurd voor Audrey,’ zei Mia toen Olivia met het dienblad terugkwam. ‘Ik heb een foto...’

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en Olivia zette de drankjes neer en keek ernaar.

‘O god, wat is ze schattig. Waar is ze trouwens? Bij Verity?’

‘Ja,’ zei Mia. ‘Maar we blijven nog de hele week. Ik neem haar wel een keer mee.’

‘Moet je doen. Of je kunt ook altijd bij mij thuis langskomen. Ik woon maar een paar huizen van jullie vandaan.’

‘Ja, dat vertelde Ash al. We hebben daarnet trouwens min of meer kennisgemaakt met je huisgenootje.’

‘Bronte?’

Olivia keek de ruimte rond, en voor het eerst merkte Kieran de jonge vrouw van het strand op, die nu ook het oranje T-shirt en het oranje rokje droeg. Ze was jonger dan hij aanvankelijk had gedacht, nog maar eenentwintig of tweeëntwintig misschien. Ze was klein, met een lief rond gezichtje en grote ogen die haar griezelig veel op een pop deden lijken. Haar haar zat nu naar achteren in een staart gebonden en Kieran zag dat de kleur die op het strand gewoon donkerblond had geleken in feite werd gecreëerd door het soort geraffineerde highlights die je veel zag in de straten van Sydney, maar die er in deze omgeving exotisch en kunstmatig uitzagen.

Bronte was bezig een glas rode wijn naar een tafeltje in de hoek te brengen, waar een man in zijn eentje boos naar het scherm van een laptop zat te kijken. Ze maakte een opmerking die Kieran niet kon horen terwijl ze het drankje op een viltje zette, en de man moest daardoor glimlachen. Hij leunde achterover om zijn schouders te strekken en nam een flinke slok wijn. Hij deed net alsof hij de rest van het glas zogenaamd uit frustratie over het toetsenbord zou gieten en ze moesten allebei lachen. Ze draaide zich om en de man zette zijn glas voorzichtig neer, kijkend naar Bronte over het scherm van zijn laptop terwijl ze tussen de tafeltjes door slalomde.

‘Ze komt niet hiervandaan, hè?’ vroeg Kieran.

‘Nee.’ Olivia schudde haar hoofd. ‘Zomer.’

De blik van Bronte, die misschien wel voelde dat er over haar werd gepraat, viel op Olivia, voordat ze Kieran en Mia in de gaten kreeg. Ze glimlachte toen ze hen herkende en stak toen een vinger op ten teken dat ze eventjes moesten wachten. Ze verdween door de klapdeur waarop ALLEEN PERSOONNEEL stond en kwam een paar seconden later weer naar buiten met een versleten kartonnen doos waarop op de zijkant GEVONDEN VOORWERPEN stond gekrabbeld.

‘Niet dezelfde, ik weet het,’ zei Bronte terwijl ze naar hen toe

liep. ‘Maar het bespaart je misschien de moeite om een nieuwe te kopen.’

Ze gaf de doos aan Mia. Kieran zag tientallen zonnehoedjes van allerlei afmetingen en kleuren, sommige nog vrijwel nieuw.

‘Op een gegeven moment werden er wel vijf per dag achtergelaten, dus als er een bij zit voor je kindje, mag je die gerust meenemen.’ Bronte pakte een geel hoedje met bloemetjes waar het prijskaartje nog aan zat. ‘Niemand komt er nu nog voor terug.’

‘Ontzettend bedankt,’ zei Mia, de doos doorzoekend terwijl ze hen beiden voorstelde. ‘Heel attent.’

‘Bezwaard geweten.’ Ash grijnsde terwijl hij een slok bier nam. ‘Hè, Bronte? Was wel het minste wat je kon doen nadat je ons daarnet allemaal in de steek liet.’

‘Rot op. Dat water was ijskoud.’ Brontes lach stierf een beetje weg onder Olivia’s koele blik, en ze begon het verhaal te vertellen: dat ze gewoon haar ding aan het doen was op het strand, dat Kieran en Mia er ook waren en dat Ash er toen aankwam. Ze wapperde een beetje met het bloemetjeshoedje in het rond terwijl ze praatte. Het incident klonk een beetje raar toen ze het navertelde.

‘Aha,’ was het enige wat Olivia zei toen Bronte aan het einde van haar verhaal kwam.

Bronte haalde nauwelijks adem voordat ze zich tot Kieran wendde. ‘Dus Verity is je moeder? Ze is heel aardig. Ze was een paar weken geleden haar schuur aan het opruimen en ze gaf me wat draad voor een paar figuurtjes waar ik mee bezig ben. Uiteindelijk heb ik haar een handje geholpen en toen gaf ze me wat handige spulletjes.’

‘Ben je kunstenaar?’ vroeg Kieran.

‘Ja. Nou ja...’ Bronte bleef even stil toen Olivia, die tegen Ash’ stoel leunde, haar gewicht verplaatste. ‘Ik studéér kunst, aan de universiteit in Canberra.’

‘Cool. Wat voor soort kunst?’

‘Van alles, ik heb nog niet besloten waar ik op wil focussen. Maar ik wil dit semester een grote serie over de kust maken, dus dacht ik dat dit wel een goede plek zou zijn om, nou ja...’ Ze maakte een breed gebaar. ‘... inspiratie op te doen.’

Zelfs Kieran merkte deze keer een trilling op in Olivia’s neutrale uitdrukking. Bronte knipperde met haar ogen, zich plotseling erg bewust van zichzelf. Ze werd gered door een roep uit het luik van de keuken en haastte zich weg, niet de moeite nemend haar opluchting te verbergen.

Olivia keek Ash fel aan, in reactie op iets wat Kieran niet had meegekregen. ‘Wat is er?’ vroeg ze.

Ash keek op. ‘Niks.’

‘Ik heb niks tegen haar gezegd.’

‘Ik zei ook niet dat je dat had gedaan, Liv.’

Toen Olivia niet reageerde, stak Ash zijn hand uit en trok haar naar zich toe.

‘Kom op. Is ze echt belangrijk?’ Ash grijnsde naar haar tot ze eindelijk terugglimlachte. ‘Laat je niet zo opnaaien.’

‘Nee. Ik weet het.’ Olivia haalde haar schouders op, een beetje gegeneerd nu, terwijl ze zich naar Kieran en Mia omdraaide. ‘Maar ze is alleen maar een studente. Net als ik. Of als dat haar niet bevalt, dan kan ze zeggen dat ze serveerster is, net als ik. Maar ze is net zomin een kunstenares als ik een stedenbouwkundige. Wat ik niet meer ben, zoals je ziet. Ik vind het gewoon niet oprecht om iets rond te bazuinen wat niet waar is.’

Mia knikte begrijpend. Ze legde een paar babyhoedjes op tafel en duwde de doos weg. ‘Is er hier in de buurt niets te vinden wat meer in jouw straatje is, Liv?’

‘Niet echt. Ik bedoel, bij de firma in Melbourne was mijn specialisme bestemmingsplannen voor gebouwen van meer dan twaalf verdiepingen – waar in dit gebied natuurlijk nul vraag naar is...’

Daar had ze gelijk in, dacht Kieran. Het hoogste gebouw in Evelyn Bay was het voormalige Captain's Quarters in het oude koloniale gedeelte van het dorp. Het zandstenen gebouw, dat op de monumentenlijst stond en dat nu een bed and breakfast was, had een bovenverdieping.

'... maar ik wist dat het zo zou zijn,' zei Olivia. 'Toen ik besefte dat ik terug moest verhuizen, heb ik me opgegeven om online mijn master te halen, dus dat is tenminste iets. Proberen betrokken te blijven bij de bedrijfstak. Wat dat ook waard zal blijken te zijn.'

Ze klonk niet optimistisch.

'Hoe gaat het eigenlijk met je moeder de afgelopen tijd?' vroeg Mia.

Olivia haalde haar schouders op. 'Prima. Het gaat goed met haar. Ze is blij dat ik terug ben. Ze zou liever hebben dat ik bij haar in huis zou wonen, maar dat gaat echt niet. Ik zou binnen vijf minuten gek worden. Hoewel...' Ze konden Bronte nu buiten tafels zien afnemen, waarbij haar haar in haar gezicht waaide. Olivia glimlachte, in een poging de stemming wat luchtiger te maken. 'Iets met de regen en de drup.'

Mia begon te lachen. 'Is ze echt zo erg?'

'Nee, eerlijk gezegd niet. Ze is gewoon...' Olivia keek toe hoe de twee jongens die in hun T-shirts zaten te bibberen een praatje probeerden aan te knopen. Bronte glimlachte, haalde haar schouders op en ging door met tafels afnemen. '... jóng. Ik bedoel, ze wist letterlijk niet eens dat je een afspraak moest maken om het grofvuil op te laten halen. Ze zette allemaal spullen die ze voor haar kunst had gebruikt naast de rolcontainers en verwachtte oprecht dat die zouden verdwijnen. Het is net alsof...'

Ze zweeg toen Ash zijn hand op haar middel legde.

'Binnenkort is ze weer weg,' zei hij. 'Hoe lang nog? Drie weken?'

'Twee weken en vijf dagen.'

‘Nou dan. Hou dat gewoon in gedachten.’ Hij grijnsde. ‘Voordat je het weet kun je weer naakt door het huis lopen. Je zult het heerlijk vinden.’

‘Ik zal het heerlijk vinden om haar niet achter de broek te hoeven zitten voor elk bedrag dat ze me nog schuldig is. O...’ Olivia keek het eetgedeelte door. ‘Wacht even, ik kan daar maar beter iets aan doen.’

De T-shirt-jongens, die een klein beetje blauwe armen hadden gekregen, hadden hun nederlaag erkend en waren naar binnen gekomen om te betalen. Kieran keek met belangstelling hoe Ash’ ogen Olivia helemaal naar de kassa volgden. Hij had Ash en Olivia nooit als stelletje gekend. Ze waren niet helemaal hoe hij zich hen had voorgesteld, maar aan de andere kant had hij zich hen ook nooit echt samen voorgesteld. Ash daarentegen had dat vrijwel zeker wel gedaan. Het zou Kieran verbazen als de meeste jongens in het dorp niet ooit een keer hadden gefantaseerd over de gedachte dat ze iets met Liv Birch hadden.

Toen hij zijn drankje pakte, voelde Kieran het voordat hij het zag. De prikkende gewaarwording dat hij in de gaten werd gehouden. Hij bewoog zijn hoofd niet, maar liet alleen zijn blik langzaam het vertrek rond glijden. Het duurde even voordat hij in de gaten had waar het vandaan kwam, maar toen dat eenmaal het geval was, voelde het als een steen op zijn maag.

De jongen – man eigenlijk tegenwoordig – stond achter het luik van de keuken. Hij was breedgeschouderd en droeg een schort vol vetvlekken, en de uitdrukking op zijn gezicht zorgde ervoor dat Kieran wenste dat hij ergens anders was.

Aan het postuur en de houding van de man te zien zou je denken dat hij ergens midden in de twintig was, maar Kieran wist dat hij negentien was. Hij droeg een naamplaatje dat te klein was om te kunnen lezen, maar Kieran had het toch niet nodig. Liam Gilroy.

Kieran haalde diep adem, toen nog eens, en dwong zichzelf oogcontact te maken. Liam deed onmiddellijk net alsof hij langs hem heen keek, en draaide zich toen weer om naar zijn grill. Kieran wachtte tot hij opluchting zou voelen, maar dat gebeurde niet. Er zou niet echt iets vervelends gebeuren, wist hij, want dat gebeurde nooit, maar plotseling voelde de ruimte verstikkend. Kieran keek of Mia de uitwisseling had opgemerkt, maar zij was bezig een los draadje van een van de hoedjes te plukken zonder de hele rij steken los te halen, een werkje waar ze helemaal in opging. Hij stond op, iets te snel, en zijn stoel schraapte piepend over de vloer.

‘Ben zo terug.’

Ash en Mia keken meteen op, allebei met dezelfde ‘laat me niet alleen’-smeekbede in hun ogen. Ze konden het prima met elkaar vinden in grotere gezelschappen, maar vonden het lastig om een-op-een over koetjes en kalfjes te praten, wist Kieran. Maar ja, daar was niets aan te doen.

Hij liet hen achter met hun ietwat gespannen glimlach op hun gezicht en liep rechtstreeks naar de toiletten. Er was daar verder niemand, en hij bleef staan in de stilte. De spiegels boven de wasbakken waren streperig en in het felle licht zag zijn spiegelbeeld er iets ouder uit dan de dertig jaar die hij was. Hij was altijd moe de laatste tijd. Het slaapgebrek sinds Audrey was geboren was ontzettend zwaar geweest. Hij waste langzaam zijn handen terwijl hij overdacht of Mia en hij het konden maken om weg te gaan voordat Sean kwam. Waarschijnlijk wel. Sean en hij kenden elkaar al zo lang dat hij wel dacht dat hij ermee weg kon komen. Maar tegelijkertijd ging het ook een beetje tegen zijn principes in.

Mia begreep er echt niets van.

‘Vriendschappen tussen mannen zijn zo raar. Jullie houden nauwelijks contact met elkaar,’ had ze tegen hem gezegd terwijl ze aan het pakken waren om hierheen te gaan.

‘Jawel, hoor. Ik zie ze elke keer dat ik op bezoek ga.’

‘Maar daartussenin niet. Ik bedoel, jullie praten bijna nooit met elkaar.’

Dat was waar. Kieran had van Mia gehoord dat Ash en Olivia iets met elkaar hadden, en zij had het van Olivia gehoord in een van haar driejaarlijkse e-mails waarin ze bijpraatten.

‘Nee, misschien niet, nee,’ had hij gezegd. ‘Maar het werkt prima.’

En dat was ook zo. Kieran maakte zich daar nooit druk over. Deels omdat wanneer zij drieën elkaar zagen ze echt zo weer verder konden gaan waar ze waren gebleven. Maar vooral omdat als hun groepje ooit uiteen zou vallen, dat twaalf jaar geleden wel zou zijn gebeurd. Kieran draaide de kraan dicht en keek weg van zijn spiegelbeeld. Als ze dat konden overleven – die werkelijk donkere tijd van beschuldigingen en afrekeningen – overleefden ze ook zeker wel een paar jaar van sporadische tekstberichten.

Kieran droogde zijn handen af, keek op zijn telefoon en trok uiteindelijk de deur open, niet in staat de zaken nog langer te rekken. Hij was nog maar net de smalle gang in gestapt die de toiletten van het eetgedeelte scheidde toen hij de vertrouwde stem uit de keuken hoorde komen. De woorden werden overstemd door het gejuik van de afzuiginstallatie, maar waren toch zo duidelijk hoorbaar dat hij bleef staan. Kieran hield zich muisstil, want dankzij een intuïtie die hij in de loop der jaren had geperfectioneerd, wist hij dat het gesprek over hem ging.

‘Als ik het voor het zeggen had, zou hij hier niet eens naar binnen mogen.’ Liam klonk erg pissig.

De beleefde lach van een jonge vrouw. ‘Nou, voor zover ik weet hebben wij hier helemaal niks voor het zeggen.’ Dat was Bronte; Kieran herkende haar stem nu. ‘Hoe dan ook, hij lijkt me wel oké.’

‘En hoe zou jij dat weten?’

Bronte leek een beetje verbouwereerd. ‘Niet, eigenlijk...’

‘Je weet helemaal niets over hem.’

‘Nee. Misschien inderdaad niet. Alleen...’

‘Wat?’

‘Ik snap alleen niet waarom je zo onaardig tegen hem doet, dat is alles.’

‘Nee?’

Kieran beseftte dat hij zijn adem inhield. Hij ademde uit. Wat er ging komen, zou geen verrassing zijn.

‘Nou, dat moet jij weten.’ Liams stem klonk bot. ‘Maar ik zie het zo: als je iemand vermoordt, verdien je alle shit die op je afkomt.’